

Sygn. akt II OSK 1753/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2022 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia NSA Małgorzata Miron

Sędziowie

Sędzia NSA Tomasz Zbrojewski

Sędzia del. WSA Mirosław Gdesz (spr.)

Protokolant: starszy inspektor sądowy Monika Dworakowska

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2022 r.

na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej

sprawy ze skargi kasacyjnej [REDACTED]

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 23 marca 2021 r. sygn. akt IV SA/Wa 1525/20

w sprawie ze skargi [REDACTED]

na decyzję Rady do Spraw Uchodźców

z dnia 27 kwietnia 2020 r. nr [REDACTED]

w przedmiocie odmowy nadania statusu uchodźcy

1. uchyla zaskarżony wyrok, zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia 31 grudnia 2019 r. nr [REDACTED]
2. odstępuje od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Monika Dworakowska
starszy inspektor sądowy

UZASADNIENIE

1. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 23 marca 2021 r. sygn. akt IV SA/Wa 1525/20 oddalił skargę [REDAKTOWANE] (dalej skarżący, cudzoziemiec) na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z 27 kwietnia 2020 r. nr [REDAKTOWANE] utrzymującą w mocy decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 31 grudnia 2019 r. nr [REDAKTOWANE] o odmowie nadania skarżącemu statusu uchodźcy i odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej.

Sąd I instancji stwierdził, że organy obu instancji zasadnie przyjęły, iż skarżący - obywatel Ukrainy, narodowości [REDAKTOWANE] nie wykazał, aby spełniał przesłanki określone w art. 13 ustawy z 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1666 ze zm.; dalej uuco), co w oparciu o treść art. 19 ust. 1 pkt 1 tej ustawy skutkowało odmową nadania mu statusu uchodźcy. Cudzoziemiec oświadczył, że nie był członkiem żadnej organizacji, której działalność byłaby postrzegana za opozycyjną wobec władz kraju. Cudzoziemiec nie był również nigdy aresztowany ani sądzony, nie był też osobą poszukiwaną przez władze, czy ściganą z powodu konkretnych, stawianych mu zarzutów. Nie popełnił żadnych czynów, które mogłyby skutkować grożącymi mu prześladowaniami ze strony władz Ukrainy. W zeznaniach cudzoziemca brak jest twierdzeń, które można byłoby powiązać z istnieniem uzasadnionej obawy przed prześladowaniem.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie organy prawidłowo przeanalizowały sytuację panującą w kraju pochodzenia cudzoziemca, odnosząc ją do jego sytuacji indywidualnej, w okolicznościach tej sprawy. Słusznie uznano, że zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje, aby skarżący w razie powrotu do kraju pochodzenia był narażony na prześladowanie lub innego rodzaju represje lub zagrożenia. Nie można uznać, że w przypadku powrotu do kraju pochodzenia mogłoby mu w szczególności grozić orzeczenie kary śmierci, tortury lub niehumanitarne traktowanie, czy karanie, poważne i zindywidualizowane zagrożenia dla życia i zdrowia. Między skarżącym a władzami kraju ojczystego nie występuje konflikt. Cudzoziemiec bez żadnych utrudnień porusza się po jego terytorium. Organy prawidłowo orzekły, że obawa powrotu do kraju pochodzenia z powodów orientacji seksualnej nie może być oceniona za obawę obiektywną, również i z tego względu,

że na terytorium Ukrainy osoby homoseksualne nie są prześladowane. Doświadczenie życiowe wskazuje, że skarżący opuścił kraj pochodzenia ze względów ekonomicznych, z uwagi na ogólną sytuację w kraju pochodzenia i brak perspektyw na przyszłość. Jest on więc migrantem, a nie uchodźcą, co trafnie dostrzegły organy.

Wobec powyższego za prawidłowe uznano również rozstrzygnięcie o odmowie udzielenia cudzoziemcowi ochrony uzupełniającej na podstawie art. 15 powołanej ustawy. Skarżący bowiem nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie, że doznał w kraju pochodzenia poważnej krzywdy, brak jest też wskazań świadczących o wystąpieniu takiego ryzyka w przyszłości.

Ponadto zdaniem Sądu, wbrew stanowisku skarżącego, Rada miała podstawy do wydania zaskarżonej decyzji w składzie jednoosobowym, wyznaczonym dyspozycją art. 39 ust. 2 pkt 4 uuco.

2. Skargę kasacyjną od powyższego wyroku do Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł skarżący, zaskarżając go w całości. W skardze kasacyjnej zarzucono:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

a) art. 15z z s ust. 9 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 poz. 1842 ze zm., dalej ustawa covidowa) w zw. z art. 6 Kpa poprzez bezzasadne oddalenie skargi i wadliwe przyjęcie, że omawiana norma dotyczy jedynie decyzji wydanej w pierwszej instancji, a nadto nie znajduje zastosowania w sytuacji, gdy nie naruszono prawa strony do czynnego udziału w postępowaniu, podczas gdy w dniu wydania decyzji przez organ II instancji dopuszczalne było wyłącznie wydanie decyzji uwzględniającej żądanie strony, a decyzja o utrzymaniu w mocy negatywnej dla skarżącego kasacyjnie decyzji organu I instancji była sprzeczna z wyraźnie wskazanym żądaniem strony, a tym samym nie mogła zostać wydana, co winno skutkować uchyleniem decyzji organu II instancji wobec wydania jej z rażącym naruszeniem prawa,

b) art. 89z ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 uuco poprzez bezzasadne oddalenie skargi w sytuacji, gdy organ II instancji wobec wadliwego zakwalifikowania sprawy do trybu przyspieszonego rozpoznał ją w

nieprawidłowym składzie, co winno skutkować uchyleniem decyzji organu II instancji wobec wydania jej z rażącym naruszeniem prawa,

c) art. 15z⁴ ust. 2 i 3 ustawy covidowej w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych poprzez rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym, a nie na rozprawie przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, pomimo ustawowego obowiązku przeprowadzania rozpraw w tym trybie i niewykazanie dlaczego wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym było konieczne pomimo wniosku skarżącego o przeprowadzenie rozprawy, a także jego chęci osobistego udziału w posiedzeniu i ustnego zajęcia stanowiska, co uniemożliwiło skarżącemu udział w rozprawie, zaprezentowanie swojego stanowiska, a w konsekwencji naruszyło jego prawo do obrony,

d) art. 141 § 4 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm., dalej Ppsa) poprzez ograniczenie uzasadnienia w zakresie zasadności zastosowania trybu przyspieszonego przez organ II instancji do przytoczenia treści przepisów prawnych i wskazania, że zostały one prawidłowo zastosowane z pominięciem procesu subsumpcji i logicznego wywodu wyjaśniającego jak i dlaczego przytoczone przepisy znajdują zastosowanie w przedmiotowej sprawie, a także poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku dlaczego podniesione przez skarżącego kasacyjnie zarzuty dotyczące wadliwości zgromadzenia i oceny materiału dowodowego nie zasługują na uwzględnienie, co uniemożliwia poznanie toku rozumowania Sądu, a tym samym kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie,

e) art. 151 i art. 145 § 1 ust. 1 lit. c Ppsa w zw. z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 Kpa poprzez bezzasadne oddalenie skargi, pomimo że organ I instancji nie dokonał prawidłowej oceny całego materiału dowodowego oraz nie ustalił istotnych w sprawie okoliczności faktycznych, co skutkowało wadliwym ustaleniem stanu faktycznego sprawy,

2) naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a konkretnie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 3 uuco poprzez ich wadliwą wykładnię polegającą na błędnym przyjęciu, że aby dana osoba mogła zostać zakwalifikowana jako uchodźca konieczne jest istnienie konfliktu pomiędzy nią, a władzami kraju ojczystego, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów nie wymaga istnienia konfliktu jednostką, a władzą państwową, w sytuacji gdy organy

władzy nie są w stanie zapewnić skutecznej ochrony przed prześladowaniem ze strony podmiotów trzecich.

W oparciu o wskazane zarzuty wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i decyzji organów I i II instancji oraz zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, bowiem koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

3. W odpowiedzi na skargę kasacyjną Rada do Spraw Uchodźców wniosła o jej oddalenie.

4. Pismem z 20 kwietnia 2022 r. skarżący, wobec istotnej zmiany sytuacji faktycznej w Ukrainie, na podstawie art. 106 § 4 w zw. z art. 193 Ppsa w zw. z art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz. U. UE L z 2013 r. Nr 180, poz. 60; dalej dyrektywa 2013/32/UE), wniósł o wzięcie pod uwagę faktów powszechnie znanych, a mianowicie faktu rosyjskiej inwazji na Ukrainie oraz występowania poważnego i zindywidualizowanego zagrożenia dla życia lub zdrowia wynikającego z powszechnego stosowania przez wojsko rosyjskie przemocy wobec ludności cywilnej.

Na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej wniesiono także o rozważenie zasadności zwrócenia się przez Sąd w trybie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w kwestii wykładni art. 46 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/32/UE w świetle art. 47 Karty Praw Podstawowych.

5. Na rozprawie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w dniu 21 czerwca 2022 r. pełnomocnik organu wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zaskarżonej decyzji w oparciu o przepisy art. 46 § 3 dyrektywy 2013/32/UE.

6. Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

6.1. Skarga kasacyjna zasługuje uwzględnienie z uwagi na wyjątkowe okoliczności tj. zmianę sytuacji w Ukrainie, która zaistniała w związku z agresją Rosji rozpoczętą 24 lutego 2022 r. i diametralną zmianę stanu faktycznego stanowiącego podstawę odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej w okresie pomiędzy wydaniem wyroku przez Sąd I instancji a aktualną sytuacją w Ukrainie.

6.2. W przedmiotowej sprawie z uwagi na podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty dotyczące naruszenia art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 Kpa poprzez nieustalenie istotnych w sprawie okoliczności faktycznych, co skutkowało wadliwym

ustaleniem stanu faktycznego sprawy oraz art. 13 ust. 1 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 3 uucp poprzez błędne przyjęcie, że organy władzy nie są w stanie zapewnić skutecznej ochrony przed prześladowaniem ze strony podmiotów trzecich, konieczne jest uwzględnienie przez Naczelny Sąd Administracyjny art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE.

6.3. Wyjątkowe okoliczności związane ze zmianą sytuacji w Ukrainie w związku z wojną rozpoczętą przez Federację Rosyjską 24 lutego 2022 r. wymagają wyjątkowego podejścia sądownictwa administracyjnego mającego na celu zapewnienie, aby postępowanie dotyczące oceny legalności decyzji o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej wypełniało standardy tak art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. UE C z 14 grudnia 2007 r.; dalej KPP), art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 Nr 61, poz. 284), jak i powołanego przepisu dyrektywy 2013/32/UE.

6.4. W związku z odwołaniem się przez Naczelny Sąd Administracyjny do zmiany okoliczności faktycznych, w trakcie postępowania kasacyjnego konieczne jest wyjaśnienie istoty art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE. Przepis ten został po raz pierwszy zinterpretowany przez TSUE w sprawie *Moussa Sacko vs Commissione Territoriale* z 26 lipca 2017 r. C-348/16 i znalazł dalsze rozwinięcie w wyrokach TSUE z 25 lipca 2018 r. C-585/16, z 29 lipca 2019 r. C-556/17, z 19 marca 2020 r. C-564/18. W szczególności w wyroku z 25 lipca 2018 r. C-585/16 TSUE wyjaśnił, że dyrektywa 2013/32/UE realizuje ogólny cel polegający na wprowadzeniu wspólnych norm proceduralnych. Odnośnie do wyrażenia „zapewniają, aby skuteczny środek zaskarżenia zapewniał pełne rozpatrzenie ex nunc zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych”, Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że aby nie pozbawić go zwyczajowego znaczenia - interpretować należy je w ten sposób, że państwa członkowskie są na podstawie art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE zobowiązane do zorganizowania swego prawa krajowego tak, by rozpoznawanie odnośnych skarg obejmowało rozpatrzenie przez sąd wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, które umożliwią mu przeprowadzenie zaktualizowanej oceny danego przypadku. Wyrażenie „ex nunc” uwydatnia obowiązek sądu polegający na przeprowadzeniu oceny uwzględniającej w stosownym wypadku nowe okoliczności, które ujawniły się po wydaniu decyzji będącej przedmiotem skargi. Zawarty w art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE przymiotnik „pełne” potwierdza ze swej strony, że sąd ma obowiązek rozpatrzenia zarówno okoliczności, które organ rozstrzygający

powinien był lub miał możliwość uwzględnić, jak i te, które wystąpiły po wydaniu decyzji przez ten organ. Ponadto TSUE w wyroku z 29 lipca 2019 r. C-556/17 stwierdził, że niezgodne z wymogami wynikającymi z samej natury prawa Unii są wszelkie przepisy obowiązujące w krajowym porządku prawnym oraz wszelkie praktyki ustawodawcze, administracyjne lub sądowe powodujące ograniczenie skuteczności tego prawa poprzez odmowę przyznania sądowi, do którego właściwości należy jego zastosowanie, uprawnienia do uczynienia, w momencie stosowania tego prawa, wszystkiego, co niezbędne do odstąpienia od stosowania krajowych przepisów ustawowych mogących stać na przeszkodzie zapewnieniu pełnej skuteczności podlegających bezpośredniemu stosowaniu norm prawa Unii, takich jak art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE w zw. z art. 47 KPP.

6.5. Zapis o obowiązku oceny przez co najmniej sąd I instancji stanu faktycznego według aktualnej sytuacji cudzoziemca ma swoje źródło w wyrokach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczących interpretacji Artykułu 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (por. orzeczenia w sprawach *Chahal przeciwko Zjednoczonemu Królestwu* z 15 listopada 1996 r. i *Maslov przeciwko Austrii* [WI], nr 1638/03 z 23 czerwca 2008 r., § 87–95, ETPC z 2008 oraz *Sufi i Elmi przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, nr 8319/07 i 11449/07 z 28 czerwca 2011 r. § 215, op.cit.). Jak wskazuje ETPC ocena musi koncentrować się na przewidywalnych skutkach wydalenia skarżącego do kraju przeznaczenia, w świetle ogólnie panującej tam sytuacji oraz osobistych okoliczności skarżącego (zob. przykładowo *Salah Sheekh przeciwko Niderlandom*, nr 1948/04, z 11 stycznia 2007 r., § 136; *Vilvarajah i Inni przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, nr 13163/87; 13164/87; 13165/87; 13447/87; 13448/87 z 30 października 1991 r., § 107 i 108, op.cit.)”.

6.6. W związku z powyższym w art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE wskazano, że aby spełnić wymogi skutecznego środka zaskarżenia, państwa członkowskie zapewniają, aby skuteczny środek zaskarżenia zapewniał pełne rozpatrzenie ex nunc zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych, w tym, w stosownych przypadkach, rozpatrzenie potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej na mocy dyrektywy 2011/95/UE, co najmniej w postępowaniach odwoławczych przed sądem pierwszej instancji. Generalnie zatem przepis ten jest adresowany do Sądu I instancji, który rozpoznaje obecnie skargi na decyzje o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej.

6.7. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w swoim najnowszym orzecznictwie wskazuje na konieczność uwzględnienia tego, że zmiana sytuacji w Ukrainie w porównaniu z momentem wydania ostatecznej decyzji negatywnej w sprawie skarżącego może wpłynąć na odmienną ocenę zagrożenia dla życia i zdrowia skarżącego. Uzasadnia to ponowne rozważenie przesłanek do nadania statusu uchodźcy czy ochrony uzupełniającej (wyroki WSA w Warszawie z: 24 lutego 2022 r. sygn. akt IV SA/Wa 1191/21, 28 lutego 2022 r. sygn. akt IV SA/Wa 1676/21, 1 marca 2022 r. sygn. akt IV SA/Wa 1666/21, 25 marca 2022 r. sygn. akt IV SA/Wa 28/22, 22 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV SA/Wa 1423/2, 27 kwietnia 2022 r. sygn. akt IV SA/Wa 71/22).

6.8. W przedmiotowej sprawie jednakże sytuacja w Ukrainie zmieniła się dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji tj. 23 marca 2021 r. i nie sposób Sądowi I instancji zarzucić dokonanie błędnej oceny stanu faktycznego przez pryzmat art. 13 w zw. z art. 16 ust. pkt 3 uuco. Dopiero w czasie postępowania kasacyjnego rozpoczęły się i nadal trwają działania wojenne między Rosją a Ukrainą, co jest faktem powszechnie znanym. Działania zbrojne dotyczą w istocie całego terytorium Ukrainy jeśli wziąć pod uwagę, że armia rosyjska używa do prowadzenia walk rakiet dalekiego zasięgu pozwalających na atakowanie celów znajdujących w dowolnym punkcie tego kraju. Oznacza to, iż powodem uchylecia zaskarżonego aktu przez Sąd był fakt powszechnie znany (art. 106 § 4 Ppsa), tj. zmiana sytuacji bezpieczeństwa ludności cywilnej w Ukrainie w związku z wojną rozpoczętą przez Federację Rosyjską 24 lutego 2022 r.

6.9. W związku z tymi wyjątkowymi okolicznościami zaistniałymi już po wydaniu zaskarżonego wyroku, aby zagwarantować skarżącemu, który obawia się wrócić do kraju pochodzenia, uprawnienia wynikające z art. 46 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/32/UE oraz art. 47 KPP, Naczelny Sąd Administracyjny zobowiązany jest do rozpoznania sprawy w sposób zapewniający jej rozpatrzenie ex nunc zarówno co do okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych. W przedmiotowej sprawie oznacza to konieczność uwzględnienia aktualnego stanu faktycznego dotyczącego sytuacji bezpieczeństwa w Ukrainie. Powszechną wiedza jest, że w związku z agresją zbrojną Rosji na Ukrainę działania wojenne prowadzone są na znacznej większości terytorium Ukrainy. Do intensywnych ostrzałów i zniszczeń doszło już w Kijowie, Charkowie, Czernihowie, Mikołajowie, Chersoniu, Żytomierzu oraz innych mniejszych miastach na wschodzie Ukrainy. Działania wojenne Federacji Rosyjskiej obejmujące

masowe ataki na ludność cywilną i obiekty chronione (szpitale, szkoły, przedszkola) oraz użycie rodzajów broni zakazanych przez akty prawa międzynarodowego (bomby kasetowe, bomby próżniowe) są rażącym pogwałceniem międzynarodowego prawa humanitarnego oraz praw człowieka. Amnesty International alarmuje o „eskalacji naruszeń prawa humanitarnego i praw człowieka, w tym śmierć cywilów w wyniku masowych ataków na obszary i infrastrukturę cywilną”. Ponadto 1 marca 2022 r. ETPC w sprawie Ukraina p. Rosji (X), skarga nr 11055/22, zastosował środek tymczasowy nakazujący Federacji Rosyjskiej natychmiastowe zaprzestanie wszelkich działań wojskowych oraz zapewnienie bezpieczeństwa wszelkim placówkom i personelowi medycznemu. Trybunał podkreślił, że działania wojskowe prowadzone w różnych częściach Ukrainy stanowią „realne i stałe ryzyko poważnych naruszeń konwencyjnych praw ludności cywilnej, w szczególności określonych w art. 2 (prawo do życia), art. 3 (zakaz tortur i niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania) i art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka”.

6.10. W polskim systemie prawnym sąd administracyjny kontroluje zaskarżoną decyzję opierając się na stanie faktycznym ustalonym w toku postępowania administracyjnego, to jest stanie faktycznym ustalonym na dzień wydania kontrolowanej decyzji. Ani przepisy ustawy z 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ani przepisy Ppsa nie dają sądom administracyjnym uprawnienia do tego, by przy dokonywaniu oceny zaskarżonej decyzji brać pod uwagę okoliczności, które zaistniały po jej wydaniu. Oznacza to, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z 26 czerwca 2013 r. nie została należycie implementowana do krajowego porządku prawnego, co skutkuje koniecznością bezpośredniego stosowania tej dyrektywy. Treść art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE jest sformułowana na tyle jednoznacznie, że pozwala to na jej bezpośrednie stosowanie przez sąd administracyjny.

6.11. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, wobec zmiany ogólnej sytuacji w kraju pochodzenia skarżącego jaka nastąpiła 24 lutego 2022 r., Naczelny Sąd Administracyjny, mając na względzie art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE oraz stanowisko Trybunału Sprawiedliwości, uwzględnił zmianę sytuacji w Ukrainie po wybuchu działań wojennych obejmujących całe terytorium tego kraju. Sytuacja ta uległa zasadniczej zmianie w porównaniu z momentem wydania ostatecznej decyzji, co może wpłynąć na odmienną ocenę zagrożenia cudzoziemca. W ponownym

postępowaniu organy administracji dokonają oceny zasadności wniosku skarżącego z uwzględnieniem aktualnej sytuacji w kraju jego pochodzenia.

6.12. W związku z powyższym Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że nie istnieje potrzeba zwrócenia się w trybie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w kwestii wykładni art. 46 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/32/UE w świetle art. 47 KPP.

6.13. Okoliczności, które Naczelny Sąd Administracyjny wziął pod uwagę z urzędu same w sobie były wystarczające do uwzględnienia skargi kasacyjnej oraz do uchylecia decyzji organów administracji. W konsekwencji dokonywanie oceny zasadności zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej stało się niecelowe.

6.14. Z przytoczonych wyżej względów Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 188 Ppsa, art. 145 § 1 pkt 1 lit. c, art. 206 Ppsa i art. 207 § 2 Ppsa, orzekł jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Monika Dworakowska

starszy inspektor sądowy